

til et Moment, som ganske vist er af noget mindre Betydning, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at der igjennem dette Lovforslag virkes hen til, at al Sport og legemlig Udvikling vil kunne fremmes bedre end hidtil. Errede Medlemmer ville maaske have lagt Mærke til, at en af Bestemmelserne i Forslaget er den, at der overdrages til Kultusministeriet et Terrain paa 20 Tdr. Land, hvoraf de 7 ganske vist skulle bruges til et Marinehospital, hvortil der i høi Grad trænges, men de øvrige 13 Tdr. Land skulle efter min Mening — naturligvis maa det engang ved Leilighed forelægges Rigsdagen til Beslutning — bruges til Oprettelse af et Gymnastiketablissement. Som jeg for nogen Tid siden havde Leilighed til at omtale, er det nemlig Regjeringens Hensigt at fremkomme med et Forslag i denne Retning, og det er da Meningen, at dette Etablissement skulde ligge ude paa Fælleden og foruden den Plads, som Bygningen vil komme til at indtage, og som kan anlaas til et Par Tdr. Land, have en halv Snes Tdr. Land ved Siden af, der skulde anvendes til en Øvelsesplads, som jo med Glæde vil kunne benyttes af alle Andre, forsaavidt Skolen ikke i Diebliffet optager den. Jeg tror derfor, at ogsaa fra et almindelig hygieinist Synspunkt er det Forslag, som jeg har havt den Ære at fremsætte for det høie Thing, i enhver Henseende vel overveiet, og at Sagen skal med Rette kunne siges at Befolkningen her i Kjøbenhavn, den i økonomisk Henseende daarlig stillede saa lidt som de øvrige, vil komme til at lide Noget ved, at dette Lovforslag vedtages. Thi mener man, at det skulde være nogen virkelig Forringelse for den i økonomisk Henseende lavere stillede Befolkning, at den maa bevæge sig lidt længere bort end hidtil til hver Side, maaske en 1000 Men, saa vil den til Gjengæld faae et Hospital, som vil være af ganske overordentlig Betydning for den, og særlig vil jeg lægge Bægt paa den meget store Poliklinik, som Planen er at indrette paa det nye Hospital, og som jo vil give fuldstændig fri Lægehjælp til Alle og Enhver, saa jeg tror nok, at man skal betænke sig mere end een Gang paa at forkaste det Forslag, som her er fremskommet. Jeg er overbevist om, at man derigjennem vil paatage sig et ganske overordentlig stort Ansvar. Hele vor Lægevidenskab kan ikke med de nuværende Hospitalsmidler — om jeg saa maa sige — gaa fremad med Tiden — det er en Umulighed, den maa nødvendigvis gaa tilbage i Sammenligning med andre Landes, naar man ikke vil gjøre Noget for den i den Retning, som jeg her har foreslaaet, og For-

holdene eller Omstændighederne her i Byen ere saadanne — for at gjentage det for tredje Gang — at jeg bestemt paaistaar, at man ikke vil kunne finde en Plads, der paa nogen Maade kan anses eller erkjendes for at være saa heldig, som den af mig her foreslaaede.

Bingel: Sa, det er jo fornufteligt at se, hvor den høitærede Minister har Interesse for de Syge og for den Videnskab, som søger at bringe de Syge Lindring. Men det forekommer mig dog, at der er nogle Folk, som have mere Ret end de Syge, og det er de Sunde. Der er i vor Tid en vis unaturlig Tilhøielighed til at gjøre altfor meget for de Dele af Samfundet, som dog Naturen selv har bestemt til at være de Tabende. Jeg skal naturligvis aldrig sige, at man ikke skal pleie de Syge, men jeg skal sige, at man kan komme ind paa store Overdrivelser, ligesom hvis vi vilde anvende de fleste af vore Statsindtægter paa Alverdensforsørgelse, da jeg saa vilde sige, at vi vilde høre os taabeligt ad, ligesom hvis vi vilde give en Lov om, at de Dødes Fred aldrig kunde forstyrres, saa at Kirkegaardene aldrig kunde nedlægges. Ligeledes vil jeg sige, at i Forhold til de Eigner, som bort Land og vor By have, er det at bringe dette store Hospital frem, som den høitærede Minister taler om, en Overdrivelse saa meget mere, som Halydelen af Landet endnu den Dag i Dag savner et Rikshospital, hvortil det kunde sende sine Syge, og det er indeligt nok, at hvis vi gaa ind paa denne Plan, vil der — jeg vil bruge den høitærede Ministers egne Ord — ikke blive Tale om at afhjælpe dette Savn. Saa skal hele den vestlige Del af Landet, Alt, som ligger vest for Store Belt, og som om Vinteren kan være temmelig affaaret fra Hovedstaden, være henvist til at sende dem, der have vanskeligere og sjældnere Sygdomme, herind til Hovedstaden. Det er et unaturligt Forhold, og det er det, jeg mener, vi først og fremmest skulle holde for Die. Der er ikke nogenlunde Grund til absolut at ville have alle disse Anstalter samlede paa et og samme Sted. Det forekommer mig f. Ex., at Jødselstiftelsen overmaade godt kunde ligge langt borte fra Frederiks Hospital. Hvad den ærede Minister yttrede om Fællederne, det kan jeg aldeles ikke fra mit Standpunkt gaa ind paa. Han glædede sig ved, at Fællederne skulde blive bebyggede. Jeg søger over, at disse frie Steder i Byens umiddelbare Nærhed, som man ikke vil kunne faae Erstatning for ved de spredte og tildels affides liggende Territorier, som Ministeren